

ORION

NR 5

SEPT - OKT 1965

ÅRG 1

Omslagsbild: Nebulosan M 42 i Orions stjärnbild

Photograph from the Mount Wilson and Palomar Observatories

© 1959 California Institute of Technology

Pris kr. 2:10

ORION

TIDSKRIFT FÖR FORSKNING I NY TIDSÄLDER

Nr 5

Sept-Okt 1965

Årgång 1

RED OCH ANSV UTGIVARE:

Yngve Freij

REDAKTIONSKOMMITTÉ:

Leif Andersson
Ebbe Johansson
Ulf R Johansson
Ivar Pålsson
Harriet Sandström

RED OCH EXP ADRESS:

ORION
Fack 2012
Malmö 2
Postgiro 63 22 54

Utkommer varannan månad
— 6 nr pr år

ANNONSPRISER:

helsida 100:—
halvsida 60:—
kvartssida 35:—
småannonser 1:50 pr spalttrad

Pren-pris 12:— pr år
Lösnummerpris 2:10 (inkl oms)

Tel.: MIS ordf. Ebbe Johansson 971594. Riktnr 040

Eftertryck är tillåtet om källan anges, utom där Copyright förbehålles

UR INNEHÅLLET:

NILS-OLOF JACOBSON:

En rationell världsbild? 2

När Jorden skälver - ett gissel för många länder 12

IVAN TROENG:

Före oss syndafloden 16

Med spetsad penna! - Läsarnas brevspalt 22

Tänkvärda ord 24

PER RAGNAR:

Från en död om liv 25

ORION är ett organ för Malmö Interplanetariska Sällskap, vilket på ideell grund vill sprida upplysning inom astronomi, rymdforskning, människan och livet i universum, parapsykologi, livsåskådningsfrågor, arkeologi och svunna kulturer etc.

Det är vår förhoppning att vi ska kunna informera den intresserade läsaren inom dessa och andra områden, som vi anser vara av vitalt intresse för att man ska kunna bilda sig en sund och framför allt sann uppfattning om den komplicerade värld vi i dag lever i.

Som framgår av ovanstående begränsar vi oss

inte enbart till erkända och bevisade fakta inom naturvetenskaplig forskning — vi anser det också vara av stor vikt att behandla de nya vetenskaper, där forskningen ännu bara befinner sig på ett begynnelsestadium, och vi vill i samband därmed även uppmuntra till skapandet av ett "debattforum", ett par sidor där envar är välkommen med brevvfrågor, insändare, debattinlägg och liknande.

Eftersom tidningen utges på helt ideell grund, kan vi inte honorera inkomna bidrag och vi vill därför rikta vårt varma tack till de författare och andra som villvilligt ställer material till vårt förfogande.

En rationell världsbild?

av Nils-Olof Jacobson

VETENSKAPEN OCH VÄRLDSBILDEN

Vår civilisation dyrkar vetenskapen som sin gud. För att bli väl ansedd bland bildade människor måste man vara "vetenskaplig" så snart man uttalar sig om något, inte minst om livsåskådningsfrågor. I s k intellektuella kretsar anses ofta att en rent materialistisk åskådning är den enda som är "vetenskapligt försvarbar". Men eftersom många av vetenskapens verkligt stora pionjärer, t ex Einstein, har haft en helt annan inställning är man dock i gott sällskap i sitt sökande efter en mening med livet.

Men vad är egentligen vetenskap? Man kan definiera den som kunskapstillägnande enligt en viss metod, och denna metod består grovt uttryckt av fyra huvudstadier:

1. Iakttagelse — Beskrivning
2. Fantiserande — Hypoteser
3. Tankande — Teori
4. Iakttagelse — Kontroll

Är det då möjligt att ställa upp en "vetenskaplig" världsåskådning? Varje människa äger ju i form av sina personliga erfarenheter en viss del av den vetenskapliga metodens första avsnitt, och många har försökt att på denna grund genom spekulation, fantasi och tankande ställa upp de hypoteser och den välgrundade teori som behövs för att till slut skapa den allomfattande, verkliga och tryggliga världsbilden. Men ingen har lyckats, trots idogt och livslångt tankande, därför att grundlaget för

NILS-OLOF JACOBSON, 28, läser medicin i Lund och vill bli psykiater. Är intresserad bl a av gränsområdet mellan parapsykologi och spiritualism, särskilt beträffande försök att finna experimentella metoder att undersöka förekomsten av förtlevnad efter döden och reinkarnation. Vill gärna ha kontakt med personer som praktiskt eller teoretiskt sysslar med dessa problem. Adress: Skomakaregatan 5, Lund, tel. 0412/422 92.

iakttagelsen har varit för begränsat. Bl a genom meditation och droger har man då sökt utvidga medvetandet och därmed skapa ökade betingelser för iakttagelse genom *intuition*. Men intuitionen kan också komma en människa till del utan medvetna ansträngningar från hennes sida att förvärva den. Ett exempel på detta är den danske författaren Martinus som i sina arbeten lägger fram en på intuitiv iakttagelse grundad världsbild, vilken av många människor faktiskt har upplevts som just den länge efterlängtrade "vetenskapliga" världsåskådningen eller kosmologin (läran om kosmos, om världssalltet).

Men har vi några möjligheter att verkligt djupgående kontrollera kvaliteten av en världsåskådning? Ja, vi kan ställa upp tre krav eller kriterier som den måste uppfylla för att vara helt uttömmande och tillfredsställande: den måste vara *logisk*, *praktisk* och *moralisk*.

Logisk: allomfattande och motsägelsefri. En logisk världsåskådning måste vara fri från *yttre motsägelser*, dvs den får inte strida mot kända fakta ex från naturvetenskapen, men den kan givetvis gå längre än eller

strida mot vissa tolkningar av dessa fakta, mot hypoteser och teorier, eftersom dessa med tiden utvecklas och ändras. Den måste vidare vara fri från *själv motsägelser* och *allomfattande*, dvs den får inte undvika eller bortförklara något besvärligt problem.

Praktisk: Den måste stå i intim kontakt med vardagslivet, måste kunna ge anvisningar om en rationell livshållning samt tröst och inspiration till handling även i de svåraste situationer vi kan drabbas av.

Moralisk: Världsåskådningen och det sätt att handla den inspirerar till, får inte vara av sådan art att vårt och andras lidande därigenom ökas, utan den ska kunna öka våra möjligheter att *uppleva livsglädje* och att själva glädja och hjälpa andra.

Endast en världsåskådning som uppfyller dessa stränga krav kan i längden vara livgivande och inspirerande för en naturvetenskapligt skolad, humanistiskt inställd människa. Eftersom just Martinus kosmologi enligt mångas mening uppfyller dessa krav, ska vi nu se något närmare på den.

MARTINUS

Martinus Thomsen föddes 1890, växte upp under enkla lantliga förhållanden i norra Jylland och levde fram till trettioårsåldern fullständigt obemärkt av offentligheten. Han hade utbildats till mejerist och arbetade på ett mejerikontor i Köpenhamn, då han i mars 1921 fick uppleva en serie visioner eller uppenbarelser som fullständigt förändrade hans liv. Dessa upplevelser, vars närmare natur Martinus beskriver i den lilla boken "Omkring min missions

födelse", lämnade honom i ett tillstånd med fullständigt klart medvetande om världsalltets innersta struktur, om Guds väsen och om "livsmysteriets lösning". Han kom till klarhet över sin uppgift att göra detta överväldigande idématerial förståeligt för andra, och i december 1922 lämnade han definitivt kontoret för att ägna sig åt skapelsen av sitt huvudverk "Livets Bok", vars första band kom ut 1932 och som avslutades med sitt sjunde band 1960. Hans produktion omfattar dessutom en lång rad smärre böcker och ett hundratal "kosmiska symboler" samt ett stort antal föredrag och artiklar.

Hela detta material ger en bild av en allomfattande kosmologi, som består av två huvuddelar: dels en *världsåskådning*, dvs en lära om hur världen är inrättad, och dels och som konsekvens därav en *livsåskådning*, dvs en lära om hur man bör leva för att så långt som möjligt komma i harmoni med det sätt varpå världen nu är inrättad.

Det är givetvis omöjligt att i en kort artikel kunna mer än nämna några av huvudlinjerna i det omfattande tankematerial som Martinus arbete utgör, och utrymmet räcker inte heller för att ge några argument för riktigheten av det som sägs. Jag kan endast ge en mycket kort och summarisk rent refererande framställning, med risk att den blir alltför koncentrerad, och måste i övrigt hänvisa till litteraturen på området.

VÄRLDSASKADNINGEN

Liv existerar endast i anknytning till *levande väsen* som dessas primära och mest fundamentala egenskap.

Ett levande väsen är emellertid något mer än den fysiska organismen, ty "bakom" denna döljer sig en *icke-fysisk struktur*. Hos varje levande väsen finns ett primärt begär efter att uppleva, vilket tillfredsställs genom *skapelsen* av *livsupplevelsen*. Den icke-fysiska strukturen hos det levande väsendet visar sig vid närmare analys vara en tre-enig princip, som består av tre faktorer: "skaparen" eller "jaget", som besitter en "skaparförmåga", och samverkan mellan dessa båda faktorer ger till resultat "det skapade", vartill bl a den fysiska organismen hör. En konsekvens av detta är att varje levande väsen råder över en *personlig odödlighet*, ty den fysiska kroppen är det enda som kan utplånas genom den process vi kallar döden. Faktorerna "skaparen" och "skaparförmågan" finns ju kvar, fastän den del av "det skapade" som representeras av den fysiska kroppen har gått under. Det eviga livet visar sig ha *impulsnatur*; liksom den fysiska kroppen en gång kan gå under, så kan den byggas upp igen, och vi lever alltså växelvis diskarnerade i en andlig värld och inkarnerade i fysisk materie (fig. 1). Denna växling mellan en icke-fysisk och en fysisk livsform ger upphov till *kretslopp* av olika omfång. Dygnet är ett exempel på ett mycket kort kretslopp med dess båda huvudstadier dag—natt och dagens fyra stadier morgon, middag, eftermiddag och kväll. Men samma fyra huvud-

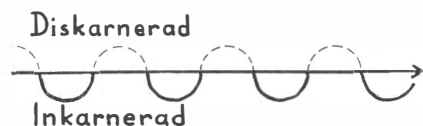

Fig. 1

stadier kommer igen i årstiderna, och vi talar ju också om "livets höst" eller "livets kväll" som beteckning på ålderdomen. Men liksom det kommer en natt och en morgon efter varje kväll, så kommer också efter "livets kväll" en "natt" med dess "sömn" och "drömmar", (dvs en tids upplevelserik vistelse i en icke-fysisk eller andlig värld) och en ny "morgon", dvs en ny fysisk inkarnation. Vår tillvaro visar sig bestå av kretslopp inuti kretslopp — ty ett stort antal fysiska inkarnationer blir en del av ett ännu mer omfattande kretslopp.

På fig. 2 ser vi hur detta stora kretslopp består av sex huvudstadier. På sin vandring genom dessa upplever det levande väsendet en rytmisk växling mellan de fundamentala kontrasterna ljus och mörker, som uttryck för maximal andlig och fysisk livsform (markerat med vitt resp svart). De sex huvudstadierna kallar Martinus växtriket (1), djurriket (2), det riktiga människoriket (3), visdomsriket (4), den gudomliga världen (5) och salighets- eller mineralriket (6).

1 och 2 innebär en maximal fysisk tillvaro, 4 och 5 en rent andlig eller ickefysisk, medan 3 och 6 är övergångsstadier. På cirkelarna upptill ser vi också att mörkret, dvs den fysiskt betonade livsformen, är maximal i 2, och ljuset, dvs den rent andliga livsformen, är maximalt utvecklad i 5. Dessa sex stadier är inte beteckning på några "riken" som kan lokaliseras i rummet utan betecknar *principiella livszoner*, alltså *tillstånd*. Livsupplevelsen i dessa livszoner baseras på olika kombinationer av sex s k *grundenergier*, av vilka var och en dominerar ett huvudstadium.

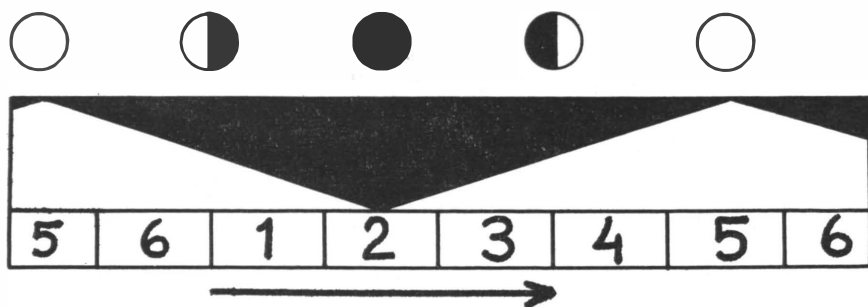

Fig. 2

Vad är då grundenergierna? Det är de kvalitativa energier som finns bakom allting som kan iakttas. Martinus kallar dem instinktsenergi (1), tyngd- eller explosionsenergi (2), känslö- (3), intelligens- (4), intuitions- (5) och minnesenergi (6). Varje energi är den dominerande på det livsplan som har samma nummer, alltså instinktsenergi i växtriket osv. Tyngdens energi innebär explosion och värme, känslöenergi sammandragning (implosion) och kyla (jämför resp. yin och yang). Vi återkommer senare till dem.

Men det finns ännu större kretslopp än de som bildas av de sex huvudstadierna. Det eviga livet har inte form av en cirkel utan av en spiral, som antyds i fig. 3. De sex huvudstadierna tillsammans kan kallas ett kosmiskt "dygn" med midnatt, maximalt mörker i 2 och middag, maximalt ljus i 5. Men efter varje natt blir det på nytt morgon, och när det levande väsendet under en mycket lång tidrymd har passerat från 1 till 6, så har det rört sig ett varv på spiralen och återkommer till utgångsstadiet — men nu ett varv längre ut, och därmed till en principiellt helt ny form för livsupplevelse. Så går vandringen vidare, och det levande

väsendets "urbegär", dvs dess omätliga begär efter livsupplevelse, leder det ständigt vidare genom de sex huvudstadierna i olika variationer, genom upplevelsen av behag och obehag, ljus och mörker, inveckling i materien och utveckling till en andlig tillvaro i en evig rytmisk växling, mot ständigt nya former för livsupplevelse och förnyelse. Så har dess liv varit i all evighet, och så kommer det att förbli i all evighet.

Men vad betecknar egentligen spiralvarven på fig. 3? På fig. 4 ser vi spiralen utvidgad till att omfatta sju

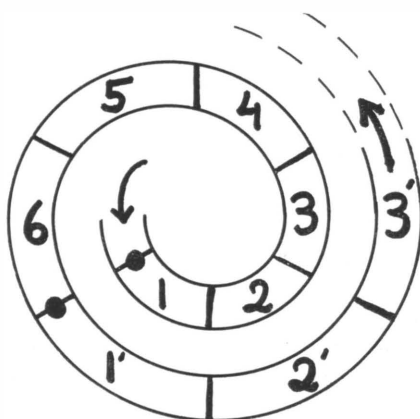

Fig. 3

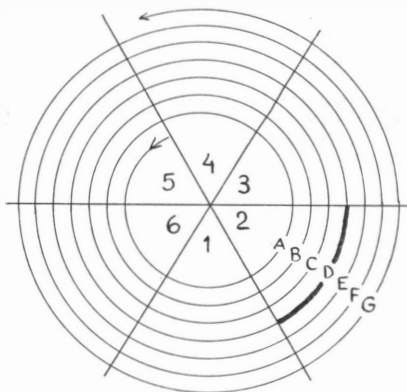

Fig. 4

varv, där stadium 2, alltså djurriket, har betecknats A—G. Denna spiral visar sig uttrycka de principiella huvudformerna för levande väsens framträdande på det fysiska planet. A betecknar elementarpartikels princip (alltså elektroner, neutroner m fl som tillsammans bildar atomer), B anger cellens princip, C organets (ex våra organ: hjärta, hjärna osv), D organismens, E planetens, F solsystemets och G vintergatssystemets princip.

Vi befinner oss vid D; vi lever på jorden, som är en liten del av ett solsystem i en vintergata i ett oändligt universum. Inuti vår egen organism finns organ, celler, molekyler som i sin tur är uppbyggda av myriader atomer och elementarpartiklar. Vi kan också uttrycka det så, att vi befinner oss i *mellankosmos*, över oss har vi *makrokosmos* (E—G) som vi är en del av, och inom oss har vi *mikrokosmos* (A—C). Men vi är inte ensamma som levande väsen. Organen, cellerna och elementarpartiklarna (och åtskilliga varianter av dessa principer) i mikrokosmos liksom

jorden vi bor på, solen, stjärnorna och vintergatorna i makrokosmos — alla dessa är också fysiska kroppar för levande väsen, väsen med lika personligt medvetande och personlig livsupplevelse som vi själva. Vår fysiska organism skulle inte kunna vara levande om den inte innehöll alla de levande väsen som befinner sig på elementarpartikels, cellens eller organets spiralvarv, och själva är vi "celler" i planeten jordens fysiska organism, lika nödvändiga för dess livsupplevelse som våra celler är för vår egen.

Men vad händer när det levande väsendet har passerat varvet G, alltså vintergatssystemets princip? Ja, liksom vi på pianot spelar skalan cdefgah och så kommer till c igen, fast nu i form av c', på samma sätt kommer vi åter till ett A-varv, dvs till en elementarpartikel — i makrokosmos. Det innebär, att hela vårt vintergatssystem, hela det universum som vi kan se genom teleskopen, ingår som en liten del av en "atom", en atom som tillsammans med otaliga andra bildar molekyler och celler och levande organismer i det fjärran makrokosmos! Det innebär också, att elementarpartiklarna i våra atomer, alltså A-spiralen, i sig innesluter vintergator och solar och planeter och levande organismer! Vi anar ett oändligt, levande universum, med kretslopp inuti kretslopp, liv inuti liv, levande väsen inuti levande väsen. Och detta oändliga universum som helhet betraktat, hela det samlade världsalltet, det är den fysiska organismen för det högsta väsen som vi genom religionernas förkunnelse har lärt känna som GUD.

LIVSASKADNINGEN

Det samlade världsalltet är alltså identiskt med det väsen vi kallar Gud! Men det innebär, att de enskilda levande väsendena var för sig är organ i Guds organism — Guds redskap för förnimmelse och handling eller för livsupplevelse och manifestation. Egentligen existerar endast två levande väsen — Jag och Gud. Ty alla våra medväsen är organ i Guds organism, de redskap genom vilka Gud upplever och handlar gentemot oss. Genom våra handlingar mot vår nästa, mot våra medväsen, får alltså Gud sin uppfattning av oss, vilket är väl värt att minnas för dem som genom bön vill komma i direkt medveten kontakt med Gud. Martinus betonar starkt det stora värdet av en sådan direkt hänvändelse till det högsta väsendet, och en ideell sådan hänvändelse finns formulerad i bönen "Fader vår".

Vem är då "vår nästa"? Det är inte endast de människor och andra levande väsen vi kommer i medveten kontakt med i vårt dagliga liv. Det

är också alla de myriader levande väsen som tillsammans bygger upp vår fysiska organism (A—C-spiralerna i fig. 4). De utgör tillsammans ett helt universum, där livsbetingelserna bestäms av oss, av vårt sätt att förvalta den fysiska organismen — av våra vanor beträffande föda, gifter och njutningsmedel mm, men också av våra tankar. Ty genom vårt sätt att kombinera grundenergierna i vårt tänkande och handlande har vi ett stort inflytande på det mentala klimatet i vår omgivning. Våra tankar skapar också "klimatet" i vår egen kropps universum, och ett olämpligt klimat resulterar i disharmoni i detta universum — i sjukdom. Det är främst tyngd- och känslöenergierna som bygger upp det mentala klimatet omkring oss. Så kan t ex raseri, sympati och självömkan sägas vara tre olika kombinationer av tyngd- (2) och känslöenergi (3), som visas på fig. 5. Genom ett överflöd av tyngdenergi i vårt tanke- och handlingsliv befordrar vi *den dräpande principen*, som tar sig uttryck i alla

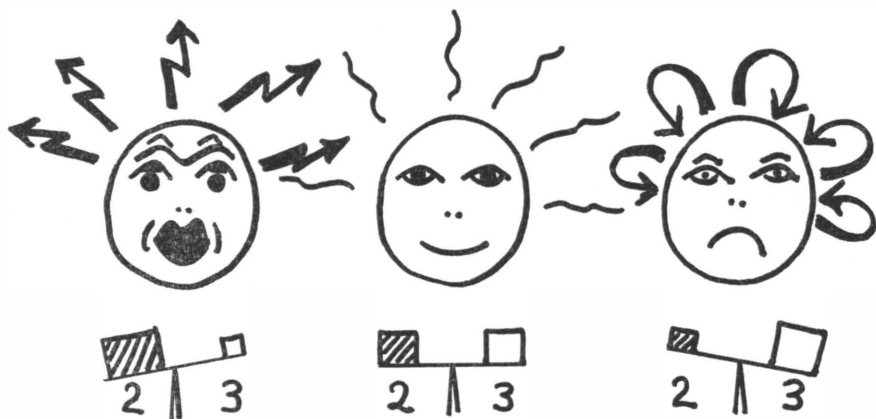

Fig. 5

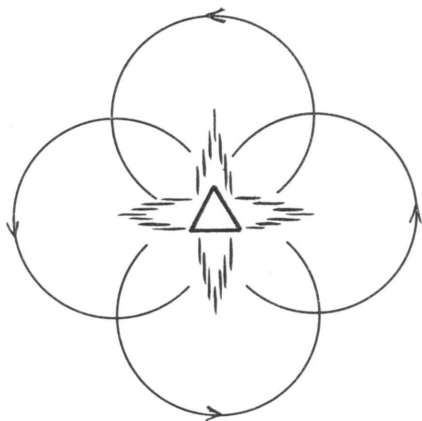

Fig. 6

former av dråp och lidande, inte bara fysiskt, utan även psykiskt. Ett giftigt ord kan ju vara lika "dräpande" som ett knytnävsslag. Men i den mån vi kan åstadkomma ett harmoniskt balanserat förhållande mellan tyngd- och känslenergi under kontroll av intelligensen är vi i stället med om att främja *den livgivande principen* för vår nästa, och därmed också för oss själva. Ty "vad människan sår, det skall hon ock skörda".

Det levande väsendets eviga tillvaro har nämligen formen av ett ständigt utsändande och mottagande av energi, dvs handling och förnimmelse. Fig. 6 symboliserar ett levande väsen och dess livsupplevelse. Triangeln med flamkorset betecknar "skaparen" eller jaget, den fasta punkten bakom alla rörelser och förändringar. Cirkelbågarna betecknar utsändande av energi i form av handling, som alltid går i kretslopp och därför förr eller senare vänder tillbaka till sitt upphov i form av förnimmelse. Endast fyra av de oändligt många energikretsloppen kring detta levande väsen är visade på figuren,

och den visar inte heller att dessa kretslopp kan ha högst varierande tidslängd, från kretslopp som kan mätas i sekunder till sådana som sträcker sig över många fysiska inkarnationer.

Alla upplevelser vi har är alltså identiska med slutfasen i kretslopp som vi själva en gång har startat! Vi är själva den djupaste orsaken till allt som vi får uppleva, såväl behagligt som obehagligt. Vi har själva sått det vi får skörda, även om sådden ägde rum för flera inkarnationer sedan och vi alltså inte nu har något minne av den. Men sår vi en sådd som hör till den dräpande principen, då skapar vi samtidigt förutsättningar för framtida upplevelser av samma slag, och på samma sätt med den livgivande principen. Men vi ser ju ofta "goda" människor som lider, och "onda" som allt går väl i händelser? Ja, men vi vet inget om vilken sådd de som nu är "goda" har sått i forntiden. Dessutom kan betingelserna för "skörden" vara olika under olika tider, så att såväl behaglig som obehaglig "skörd" kan koncentreras till vissa perioder, olika för olika individer, men summan är lika för alla.

Men vad tjänar allt detta till? Är det fråga om synd och straff, om "öga för öga och tand för tand"? Nej, vad det gäller för oss på vårt nuvarande stadium är att lära oss "blanda energierna" till förmån för den livgivande principen, för att skapa glädje och lycka för vår nästa. För att kunna göra det måste vi veta hur energierna verkar, och det lär vi genom vår egen upplevelse av de energier vi själva har sänt ut. Genom lidande i olika former utvecklas förmågan till inlevelse i andras lidande, alltså medkänsla och medlidande,

och det är en nödvändig förutsättning för att kunna handla på ett sätt som sprider glädje i stället för ytterligare lidande. Och när vi har lärt oss hur de dräpande energierna verkar, så grundligt att vi inte under några förhållanden kan utlösa dem mot vår nästa, då har vi inget ner att lära på just det området, och i samma mån är vi då immuna, beskyddade, mot att själva drabbas av dem. Det är "syndernas förlåtelse".

En av den dräpande principens mest fundamentala framträdandeformer är *intolerans*, och dess motsats *tolerans* är en grundsten i denna livs-åskådning. "Först när förståelsen upphör börjar på allvar behovet av tolerans." Men när människor behandlar oss illa, så är det ju därför att de inte ännu har lärt sig att "blanda energierna" på det området. De har inte lärt sig verkningarna av de energier som de sänder ut. Och att klandra dem för det och begära att de skulle kunna vara annorlunda, det vore ju som att begära av ett barn i första klass att det skulle bete sig som om det gick i avgångsklassen. Vi har visserligen möjligheten att "lära dem det" genom att ge samma dräpande energiart tillbaka — men då visar vi ju endast att inte heller vi har lärt oss något. Vi har alltid möjligheten att använda oss av den livgivande principen, i varje fall så långt som det kommer an på oss. Själva vet vi ju att vi "inte kunde vara annorlunda" just i det ögonblick vi i något avseende handlade fel mot vår nästa, och vi väntar oss att våra medmänniskor ska förstå detta och kunna förlåta och sluta vara hätska mot oss för den sakens skull. Men desto större skäl för oss att då inta samma standpunkt gent-

emot dem som handlar fel mot oss!

Det är inget nytt budskap som Martinus här kommer med. Redan Jesus talade ju om att "vända andra kinden till" (Matt. 5: 38—48). Martinus insats på detta område är den intellektuella förklaringen på *varför* det faktiskt kan vara rationellt och klokt handlande att "vända andra kinden till", fastän det vid första påseendet kan synas helt dåraktigt. Hela Martinus kosmologi är i själva verket ett enda konsekvent genomfört försvar för kärnan i kristendomen, för det sätt att leva som Jesu företrodde i praktisk handling och beskrev i tal och liknelser. Men Jesus var så långt före sin tid att någon fullständig intellektuell utredning av förhållandet till Gud och nästan då inte kunde ges. Skillnaden mellan hans moraliska standard och den "normala" på hans tid var så stor, att hans efterföljare inte kunde följa honom den vägen utan måste göra honom till gud och söka kraft i tron på honom. Men mänskligheten har sedan dess berikat sitt erfarenhetsmaterial så mycket, att större förutsättningar nu finns för en världsförklaring som inte behöver blint tros utan som också kan kontrolleras och bearbetas av intelligensen.

ATT GÖRA GUDS VILJA

Var och en som allvarligt har försökt leva efter något moraliskt ideal har också fått uppleva sanningen i Paulus ord: "Det goda som jag vill gör jag icke; men det onda som jag icke vill, det gör jag". Martinus arbete handlar just till stor del om hur man ska kunna vara till glädje för sin nästa och därmed "göra Guds vilja". Men kan man någonsin nå till mer än början på den vägen?

I tidskriften "Kosmos" 1933 publicerades denna fråga: "Hur är det möjlighet för någon människa att nå den tolerans, som Martinus talar om? Det finns många människor som jag inte kan tolerera, ännu mindre älska, och jag kan inte inse hur jag någon-sin skulle kunna nå dithän".

Martinus svar lyder:

"Att älska sin nästa beror inte endast på viljan, utan är liksom t ex musikbegåvning baserad på en medfödd talang. En medfödd talang är i sin tur ett resultat av en tidigare ständig träning och övning, eventuellt under flera liv. Denna träning resulterar slutligen i talangens kulmination, och individen framträder då som ett geni på detta område.

Vad beträffar uppövningen av den moraliska genialiteten eller den fullkomliga förmågan att älska sin nästa, så sker denna till stor del automatiskt genom upplevelsen av lidande och är alltså i detta avseende utanför viljans kontroll. Men jag skall nämna några av de viktigaste momenten i den del av denna förmågas uppövning som är underkastad viljan, och varigenom individen således medvetet kan arbeta på sin egen växt mot en sann och fullkomlig manifestation av kärlek:

1. Utplåna begreppet "fiender" från ditt medvetande.

2. Tag aldrig till genmäle gentemot vrede, förtal eller andra former för obehag som riktas mot dig.

3. Säg aldrig själv något ont om någon eller något.

4. Var absolut sann och ärlig i alla livets förhållanden.

5. Var absolut opåverkbar av smicker och klander.

6. Var aldrig med om att dräpa, såra eller lemlästa.

7. Låt aldrig din tanke avvika från att sysselsätta sig med på vilket sätt du bäst kan tjäna dina medmänniskor; då utför du den allra högsta formen av yoga eller den mest fullkomliga träning av den del av utvecklingen som är inom räckhåll för din vilja, och som tillsammans med den övriga delen av livets bearbetning av din natur slutligen skall föra dig fram till den moraliska genialiteten och omskapa dig till att utgöra det fullkomliga väsendet, en "gudamänniska".

VETANDE OCH VETENSKAP

Jag har här bara kunnat ge några glimtar av det enorma tankematerial som finns i Martinus arbete. Denna världsbild är alltså resultatet av personligt *vetande* hos Martinus, men det kan ju endast ha betydelse för honom själv. För andra kan den till en början högst bli *vetenskap*, dvs en hypotes eller en välgrundad teori, som i stor utsträckning kan kontrolleras genom tillämpande av den vetenskapliga metod, som skisserades i början. Hans arbete utgör dock en så genomförd och allomfattande teori, att enbart detta måste väcka djup respekt. En fördomfri genomgång av hela materialet visar dessutom en hög grad av sannolikhet för att den verkligheten fyller de tre kraven på en ideell världsbild: logisk, praktisk och moralisk. Men man har grundligt missförstått detta arbete, om man i första hand gör det till föremål för intellektuellt jonglerande. Andligt *vetande* uppnår ingen utan självupplevelse, och den når man genom att tillämpa världsåskådningen i vardagslivet och med denna teori som ut-

gångspunkt verkligen medvetet arbeta med de ofärdiga sidorna i sin mentalitet och sitt levnadssätt. Martinus varnar bestämt för alla försök att tillägna sig ett "högre medvetande" genom speciella metoder för meditation osv, om inte dessa övningar följs av ett ständigt arbete också med det *moraliska* medvetandet.

Men det finns också riskfria metoder för meditation — t ex att varje

morgon sitta fem minuter och tänka kärleksfullt på en människa som man absolut inte kan tåla! Det är i vardagslivet det högre medvetandet ska utvecklas och prövas, och endast den som har insett det har möjlighet att verkligen objektivt bedöma denna kosmologi, som till slut kan sammanfattas i orden: "*Där okunnigheten avlägsnas, där upphör det så kallade onda att existera*".

LITTERATUR m m

Naturligtvis har kring Martinus — han är, när detta skrivs, ännu fullt verksam i Köpenhamn — samlats en krets människor, som vill ge praktisk och materiell hjälp att sprida kännedom om hans arbete. Men det bör nämnas, att det kring detta arbete inte finns någon form av sekt, församling, orden eller organisation med medlemskort eller inträdeslöften. Det tankematerial som läggs fram är i hela sin utsträckning fritt tillgängligt för alla som önskar studera det. Martinus egen inställning uttrycks i or-

den: "Tag det av mitt arbete, som Ni kan använda, och låt resten ligga!"

Upplysningar om litteratur, föredrag och kurser m m lämnas gärna av Martinus Institut, Mariendalsvej 94—96, København F, och beträffande svenska översättningar också av Hälsans Förlag, Linköping 3. I Kosmos Feriehem, Värnhem, och i Kosmos Ferieby på Själlands nordkust ordnas varje sommar kurser och föredrag, liksom också under vintersäsongen på flera platser i Danmark och Sverige.

Kosmiskt medvetande

För Yogin är allt som sker endast en kombination av krafter, som har visat sig nödvändiga för att det nya, som håller på att komma, må kunna bli verklighet i världen. Han lever själv i världen och tar del i dess händelser, men han är inte längre ett blint redskap i utvecklingens hand. Han har blivit seende, i det han erkänner allviljan i sig själv. Han är lyft över alla förändringar, över alla lidelser och är i sin djupaste grund ett med världsalltet.

Man kallar dem Yogier, vilka genom en av Indiens klassiska metoder

nått detta mål. Men det finns andra, spridda över hela jorden, vilka utan att känna till dessa metoder på sina egna hemliga vägar har nått till samma punkt. Till och med i Europa finns det sådana, och de är beviset på att mänskligheten, trots allt och genom vilken kombination som helst av de verkande krafterna som skulle visa sig nödvändig, följer sin utvecklingsbana och skall nå fram till att förverkliga sitt mål. De äro pilar av längtan, skjutna ut mot den andra stranden.

Ur Joh. E Hohlenbergs "Yoga" 1920

När Jorden skälver

— ett gissel för många länder

För en tid sedan skakades Chile och Grekland av svåra jordskalv. Stora jordbävningar skördar människoliv och anställer omfattande materiella skador. Vetenskapsmän världen över samarbetar i ansträngningarna att finna svar på frågorna: Vad är det som orsakar jordskalv? Kan de förutses? Kan man skydda sig mot dem?

De stora jordbävningarna är de svåraste naturkatastrofer som drabbar människan. Under detta århundrades första 25 år dödades nära 500 000 människor i fem jättelika jordbävningar — i San Francisco 1906, i Messina, Italien 1908, i Avezano, Italien 1915, i Kansu, Kina 1920 och i Tokyo och Yokohama, Japan 1923. Under de följande 25 åren omkom i genomsnitt 14 000 personer årligen i jordbävningar som raserade byggnader, orsakade eldsvådor, jordskred, översvämningar och flodvågor.

Den högsta dödssiffra som orsakats av ett jordskalv löd på 800 000 och noterades i Shensi i Kina 1556. Tre hundra tusen människor omkom när en jordbävning drabbade Calcutta i Indien 1737.

Det är emellertid i själva verket mycket få jordskalv som är dödande och som anställer skador. Det förekommer i runt tal en miljon skalv om året, enligt vad en undersökning gett vid handen. Vid ca 100 000 av dessa skalv kan jordstötar kännas inom ett mycket stort område. Endast ett hundratal är rent destruktiva och endast ett tital kan kategoriseras som "kraftiga". När kraftiga jord-

skalv drabbar tätbebyggda områden kan de bli både dödande och ödeläggande.

Omkring 100 000 människor bor i och omkring Anchorage, delstaten Alaskas största stad, och det var Anchorage som fick ta den värsta stöten. Denna inträffade kl 17.36, lokal tid, då de flesta människor lämnat arbetslokaler och varuhus och var på väg hem. En geolog förklarade att om skalvet inträffat mitt på dagen skulle tusentals ha omkommit. Nu rapporterades mindre än 125 personer döda eller skadade.

INTERNATIONELLT HJÄLPARBETE

Jordbävningar kan ibland vara så ödeläggande att de drabbade ländernas ekonomi inte kan klara av situationen. Bistånd från andra länder blir en nödvändighet. De gensvar som ett drabbat land får på sin begäran om hjälp utgör ofta ett ljus kapitel i de internationella relationernas historia.

När Chile nyligen drabbades av ett jordskalv som skördade hundratals människoliv igångsatte Röda Korset och en rad andra organisationer i USA och i andra länder en intensiv hjälpverksamhet och flög bl a ned förnödenheter till offren för katastrofen. I maj 1960 hemsöktes södra Chile av en serie jordbävningar, vulkanutbrott och jordskred, varvid ca 5 000 personer rapporterades döda eller saknade och två miljoner människor blev hemlösa. Även då kom det hjälp från alla håll i världen.

Två år senare samlade chilennarna i

den lilla staden Valdavia ihop en liten summa till sina olycksbröder i den jugoslaviska staden Skoplje som nästan helt förstördes av en våldsam jordbävning den 26 juli 1963. Katastrofen krävde ca 1 000 människoliv. Tolv olika nationella Röda Korsavdelningar sände kontanter, filter, antibiotika och blodplasma till de 3 400 skadade. Sverige sände bl a monteringsfärdiga hus till de tusentals hemlösa.

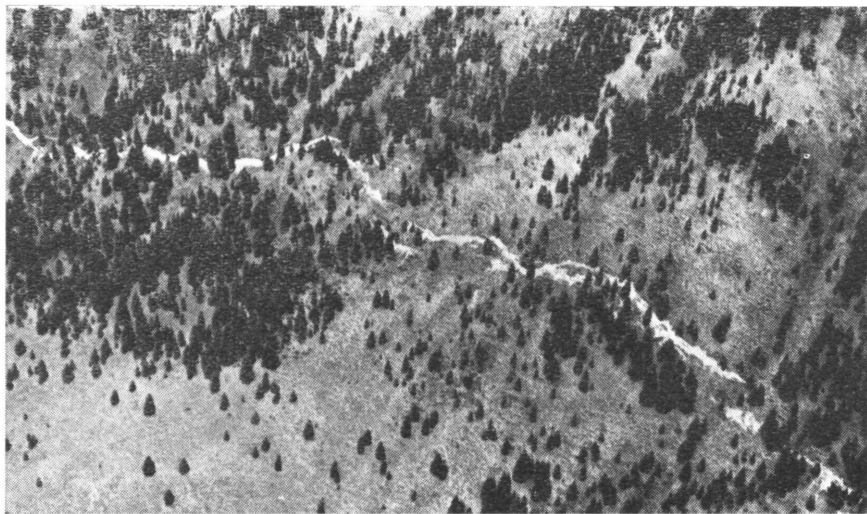
Även när den marockanska hamnstaden Agadir i mars 1960 förstördes av en jordbävning igångsattes en stor internationell hjälpverksamhet. Av stadens 40 000 invånare omkom 12 000. Flygplan från en rad länder fraktade medicin, kläder, mat och andra förnödenheter till den drabbade staden.

ORSAKERNA ÄNNU OVISSA

Det internationella samarbetet har dock utvecklats från att endast gälla

att räcka en hjälpende hand efter det att en jordbävning inträffat till att försöka göra något innan den drabbar. Vetenskapsmännen tror inte att det skall bli möjligt att förhindra jordbävningar, men de är säkra på att en dag kunna förutse när och var en jordbävning kommer att äga rum på grundval av de studier som görs beträffande skalvens orsaker och utbredande.

Vetenskapsmännens uppmärksamhet är riktad på två väldefinierade jordbävningsbälten som sträcker sig runt hela jorden. Det ena sträcker sig från Chile utmed hela Centralamerikas och USA:s västkust och Alaska och åter ned genom Japan, Filippinerna och till Nya Zeeland. Det andra bältet går västerut från Indonesien, Burma, China och Indien, längs Himalayas bergskedja till Kaukasus-kedjan, genom medelhavsområdet till Portugal.

Långsträckt jordspricka - orsakad av ett kraftigt skälve

Jordskalvens grundläggande orsaker är ett mysterium. Man tror att de beror på en växelverkan mellan jordens glödande inre och de omgärdande svalnade lagren. Detta skulle resultera i att jordytan drar ihop sig och expanderar så snabbt att berggrunden inte hinner med att omforma sig.

Jordskred ned i havet eller jordskalv på havsbotten ger upphov till jättelika svallvågor. Vågorna färdas med upp till 960 km/tim och kan bli upp till 30 meter höga innan de med våldsamt kraft slår upp mot en strand någonstans. Den kraftigaste svallvåg man känner till nådde Kamchatka i Sibirien 1737. Den var 63 meter hög.

Den stora jordbävningen i Chile 1960 orsakade en våg som drog fram över hela Stilla Havet och slog upp mot Hawaiis stränder, där den skördade 56 människoliv och anställde materiella skador för ca 75 miljoner dollar, drabbade Japan, där 138 människor fick släppa livet till, och dödade 19 människor på Filippinerna.

Jordbävningarnas intensitet beräknas efter den s k Richter-skalan från ett till nio. Den kraftigaste registrerade jordbävningen var den som drabbade Valparaiso i Chile 1906. Den mätte 8,9 på Richter-skalan. Samma år utbröt jordbävningen i San Francisco som mätte 8,25. Skälvet i Alaska mätte mellan 8,2 och 8,7.

UPPSALA OCH UMEÅ REGISTRERAR

Det finns mer än 400 seismologiska stationer runtom i världen, bland dem den seismologiska institutionen i Uppsala. När ett skälv registrerats telegraferar de olika stationerna sina observationer antingen till U. S. Coast och Geodetic Survey i Washington

eller Institutet för jordforskning i Moskva eller till bådaddera. En fullständig analys sänds sedan till de två internationella seismologiska centralerna, Bureau Central International de Seismologie i Strasbourg i Frankrike samt International Seismological Summary Office i Kew i Storbritannien.

För två år sedan öppnade U. S. Coast and Geodetic Survey en ny seismologisk data- och analyscentral för att studera jordskalvens positioner, beteendemönster och talrikhet. I enlighet med ett program som 1961 startades för att skapa ett världsomspännande seismologiskt system har den amerikanska institutionen i samarbete med forskare i 65 länder hjälpt till att upprätta 125 nya stationer, däribland en i Umeå.

UTAN EN SPRICKA

Ännu lär det väl dröja länge innan man kan förutse ett jordskalv, men det är redan nu möjligt att på förhand i viss mån skydda sig för verkningarna. Bland de åtgärder som kan vidtas kan nämnas kraftig byggnadskonstruktion, tillräckliga brandskyddsåtgärder och utarbetande av en beredskapsplan för hjälparbetet vid ett eventuellt skälv.

En skyddsåtgärd visade sig efter skälv i Alaska vara mycket effektivt. Omkring 500 barn satt på en biograf i Anchorage och såg en film när jordbävningen inträffade. Efteråt sade biografägaren: "Jag vet att jag var så noga med uppförandet av biografen att folk betraktade byggmästaren Lathrop som en smula vrickad på grund av den stora och kostsamma tonvikt han lade på säkerhet. Men så undkom vi också skälv utan en spricka".

"Jag vet" är den ganska provocerande men också mycket välfunna titeln på en intressant debutbok av *Astrid Gilmark* på Nybloms förlag, Uppsala.

Vi glömmar så lätt att vår värld inte bara består av det materiellt bevisbara och det av vetenskapen accepterade. En mycket stor del av vad vi vet består av erfarenheter som vi kanske har mycket svårt att efteråt bevisa.

Så är det också med spiritualistiska erfarenheter. Hur skall man kunna lämna bevis åt den som inte vill veta? Denna svårighet har många ambitiösa författare kämpat förgäves med. Många böcker om den andliga världen är inmängda med försök att förklara och bortförklara, att bevisa och motbevisa medan det vi verkligen behöver är en rik och mångskiftande fond av erfarenheter och inte krystade diskussioner på ofta mycket magra underlag.

Det är direkta erfarenheter av egna möten med människor från andra sidan som *Astrid Gilmark* berättar om. Hon gör det naturligt och rakt på sak. Naturligtvis finns det massor av bevis, men det är en fråga som får komma mer i andra hand. Det väsentliga är de levande människorna och deras problem och levande människor i lycka och lidande det är vad vi möter i denna bok vare sig de nu uppehåller sig i vår värld eller i de "dödas" värld. Många av de erfarenheter som redovisas har inneburit tröst och glädje åt många sörjande efterlämnade.

Fru *Gilmark* är medial, men hon är också en modern och bildad människa. Hennes bok avslöjar ett gott intellekt och en fin humor. Hennes bok bör finnas i varje hem.

I. T.

VÅR ROLL I VÄRLDSALLTET

Vi bor i det, vi är passagerare på en av dess planeter, men den makt som planerade finns inte till hands för att besvara våra frågor.

Men om vi kan få veta något om arkitekten genom att undersöka hans byggnad och genom att observera hur den fungerar, så borde det vara möjligt för oss att dra några slutsatser angående den makt som står bakom världsalltet — genom att studera just detta världsallt, ty "verket uppenbarar sin Skapare".

Hur ska vi kunna uppfatta universum? En cell i vår kropp är ett levande väsen, tydligen utrustad med ett visst mått av intelligens och en viss grad av fri vilja, men som i allmänhet lever sitt liv enligt de lagar, som styr kroppen som helhet.

Vi vet mycket om cellens liv, men cellen kan inte förstå något av vårt.

Det lägre kan inte fatta det högre i hela dess vidd.

Är det förnuftigt att anta, att cellen äger större egenskaper än människan, av vilkens kropp cellen är en del?

Är det inte förnuftigare att sluta sig till att varje kraft som är innesluten i cellen också finns hos människan och därtill i en mycket hög grad av fullkomning?

Liksom människan är fullkomligare än cellen, så måste universum vara fullkomligare än människan.

Den intelligens som kan utarbeta och genomdriva lagar för orsak och verkan, osvikligt fungerande i den fysiska världen, har också förmågan att utarbeta lagar, som opererar utan att klicka i det mänskliga livet.

E Johansson

Före oss syndafloden

av Ivan Troëng

För ett tiotal år sedan sökte N O Bergqvist genom sin bok *The Moon Puzzle*, Köpenhamn, 1954, väcka geologernas intresse för en omprövning av den kvartära bergveckningens mekanism. I stort sett misslyckades han. Sedan dess har emellertid mycket hänt och teorin om att månen i sentertiär tid bildades ur Stilla Havet är väl snart en truism.

Ännu omhuldas dock myten om Stilla Havets höga ålder och man söker bortförklara bevisen för att Stilla Havet i mycket sen tid måste ha bildats genom månens lossnitande. Varken jorden eller månen har ännu nått stabilitet efter den störningen. Jorden står på sned ca 23° och den snedheten minskar årligen med ca 1/2 sekund. Månen är fortfarande på väg utåt med en hastighet av 13 cm per år och jordens klimat i norra Sibirien har först i våra dagar börjat bli så varmt att mammutar som frös inne vid istidens inbrott nu åter smälter fram ur isens grepp. Såret — Stilla Havets botten har ännu inte kallnat.

Bergqvist hänför på ett enligt min mening oantastligt sätt den kvartära bergbildningen till gravitationseffekten på månens första varv på låg höjd över jorden. Himalaya blev högst, sedan blev bergen lägre mot Pyreneerna allt efter som månens avstånd växte. Klippiga Bergen och Anderna lyftes innan jordskorpan inom andesitelinjen sprängdes loss av den expanderande magman och seglade iväg. Så långt är allt bra, men en viktig detalj i mekanismen har tyvärr

IVAN TROËNG, 50, var 1950—62 experimentingenjör vid Statens Skogsforskningsinstitut, sedan 62 forskningsingenjör och lärare vid Skoghögskolan, Garpenberg, och från hösten 64 redaktör för tidskriften *Tid och Rum*, organ för Ifologiska Sällskapet, Stockholm, vars ordförande han var 61—62. Troëng har bl a utgivit följande skrifter: *Bärplansbåtar* 54, *Flygande tefat* 60, *Elflyg* 63, *Kulturer före istiden* 64.

förbisetts av Bergqvist och det är termodynamiken i magmans gasblåsor. Om jordskorpan sugts upp till en 6 000 m hög bergskam genom gravitationen hos en passerande himlakropp så bör man också förklara varför denna bergskam inte genast återtar sitt gamla utslätade läge då dragningen upphört. B diskuterar ingående gasbildningen i magman och den är ju välkänd t ex genom pimpstensformationer etc. Här menar jag det är viktigt att framhålla att om jordskorpan häftigt sugts upp så uppstår ett vacuum i magman och då frigörs gaser och blåsor bildas. Sedan expanderar dessa blåsor. Och *expanderande gas kallnar*. Kyls väggarna kring gasblåsorna så hårdnar de. Vi får alltså en enorm mängd stelad magma med en hög procent gasinneslutningar. Under bergen bildas alltså enorma flytkuddar av pimpsten. Bergen sjönk därför aldrig tillbaka, de kanske t.o.m. flöt upp ännu högre då de återvunnit sin isostatiska jämvikt.

Sedan har vi det stora såret där jordens glödande inre låg blottat. Havet störtade in från söder och en enorm flodvåg svepte över Ostasien. Då fick Baikalsjön sin marina karak-

tär och man kan än idag fastställa gränserna för denna första syndaflo-
d i Mongoliet och i Alaska. Men vat-
ten och eld trivs inte tillsammans
utan oceanerna kokade av så att de-
ras yta sänktes ca 4 000 m. All den
vattenånga som då omgav jorden
höjde dess albedo från ca 20 % till
omkring 80 %. I stället för att ta till
vara huvuddelen av solens värme
återkastades huvuddelen. Regnen föli
i strida strömmar — inte bara 40 da-
gar och 40 nätter — men det blev
också snabbt kallare. Nollgradersiso-
termen angav den gräns där regnet
byttes i snö och där väldiga glaciärer
snabbt byggdes upp. Om vi jämför
iskantens läge med juliisotermen för
noll grader så finner vi att medel-
temperaturen bör ha sjunkit 10—15°. Isarna växte snabbt och allt mer av
vattenångan runt jorden bands i des-
sa isar. Så småningom började albe-
don åter att sjunka. I första hand var
det de icke nedisade områdena som
fick se solen och fick det allt var-
mare. Över isområdena hängde dim-
mor och moln täta och skyddande
som sågspånet i en isstack. Så upp-
stod en intensiv värmeperiod som
dock så småningom spred sig även
till de nedisade områdena, en enorm
global vårflod inträdde. Från Atlan-
ten, som samlade huvuddelen av
smältvattnet störtade vårfloden över
till Indiska Oceanen och genom ett
smalt sund söder om Australien vi-
dare till den tunna nybildade hinnan
i Stilla Havsområdet. Vattnet utlöste
ny vulkanism. Explosioner och jord-
bävningar skakade hela planeten som
snabbt sveptes i ånga på nytt. En ny
nedisning följde.

Enligt grekiska källor har vi haft
fyra stora "kataklysmos", syndaflo-
der med mörker och regn och kyla

åtskilda av varmare perioder "ekpy-
rosis" jordförbränningstider. Hela pe-
rioden mellan två "kataklysmos" kal-
iades ett stort år. Det stora året var
en tidsålder av varaktigheten 2 485
år.

Om vi säger att månkatastrofen
satte punkt för tertiärtiden så får vi
alltså att tertiärtiden var den första
tidsåldern. Sedan kom Günz-nedis-
ningen och dess värmeperiod, som
tidsålder nummer två. Mindel nr 3,
Riss nr 4, Würm nr 5 och i dess ef-
terklang lever vi nu. "Fyra tidsåldrar
har ändrats i katastrofer som blott
lämnat få överlevande. Vi lever nu
i den femte tidsåldern." Detta på-
stående finner vi utom hos grekerna
även i kinesiska och centralamerikan-
ska skrifter. Det måste ha varit
världsomfattande händelser. Varje
"vårflod" släckte några tusental av
de tiotusen vulkaner man funnit på
Stilla Havets botten. Varje "ekpyro-
sis" kom alltså oceanernas nivå att
stiga. I Stilla Havet slipades vulka-
ner till platåberg, guyots, vilkas skar-
pa kanter vittnar om att det är helt
nya bildningar och vilkas vågräta
översidor vittnar om att de inte störts
av den kvartära bergveckningsperi-
odens omvälvningar utan bildats sena-
re. I alla hav eroderades väldiga kan-
jons av istidernas enorma regnmas-
sor. Varje vårflod tillförde Stilla Ha-
vet enorma mängder sediment från
Atlanten och Indiska Oceanen. Trots
detta är sedimentlagren i Stilla Havet
bara omkring 150 m medan de i öv-
riga hav är 3—4 000 m. När Würm
släckt den sista vulkanismen fanns
det ännu mycket landisar kvar.
De smälte i måttligare takt, så att
korallerna hann bygga rev kring de
vulkanplatåer som slipats av efter
havsyntans nivå. Den tunna jordskor-

pan sjönk också en del på grund av det 2—3 000 m förhöjda vattenståndet under istidens slutskede. En tid låg nivån på ca 120 m under den nuvarande och då utarbetades även i Atlanten tydliga spår — den s k Franklin Shore utanför Nordamerika och nu hann skogar växa upp på nuvarande Doggers bank etc.

Nu skulle man ju lätt föreställa sig att en uppfattning så helt avvikande från de åsikter som omfattas av all geologisk expertis lätt skulle kunna torpederas t ex genom några kol ¹⁴-dateringar eller undersökningar av sedimentproppar.

Vi kan börja med propparna. Lamont-laboratoriet i New York har publicerat en lång rad rapporter om de senaste nedisningarna. I korthet kan man säga att "Under de 11 000 år, som gått sedan den senaste istidens slut, har det varit flera småistider "kalltider": För 9 000, 7 000 och 3 000 år sedan". Detta uttryck innehåller en besvärande motsägelse. Istiden som slutade för 11 000 år sedan bör ju inte kallas "den sista" när man i samma mening omnämner ytterligare tre. Hur skall en landisforskare kunna påstå att det inte är de två småistidernas spår för 7 000 och 3 000 år sedan som han iakttar och kallar Riss och Würm? Att Wolin & Co på Lamont-laboratoriet ligger väl i linje med de grekiska etc. källorna är ju odiskutabelt.

En annan sedimentproppsforskare är A Vetch, som framlagt goda bevis, för att Atlantens undervattenskanjons helt enkelt är floddalar som utarbetats i senkvartär tid innan oceanerna för ca 5 000 år sedan steg ca 4 000 m till sin nuvarande nivå.

Så har vi den s k Romanche-proppen. Det är en propp på 46 cm

längd som togs upp i Romanche-djupet som ligger nästan rakt under ekvatorn mitt i Atlanten på 7 300 m. Det översta skiktet av röd djuphavslera är 13 cm. Därefter kommer tre tydligt urskiljbara skikt som enligt Hans Pettersson "tydligt skilja sig från ytlagrets och snarast påminna om de kontinentala avlagringar man träffar på den mer än 1 000 sjömil avlägsna afrikanska kontinentens grundare delar. Inbördes skilja sig dessa tre lager åt genom färgen som växlar från gråbrun till rökgrå, men de likna varandra, liksom f ö också den röda leran ovanför, genom att de äro så gott som fria från kalk. Däremot håller det femte, allra understa skiktet, varav rörlodet endast råkat få med ett 1½ cm mäktigt lager, en hög kalkhalt och är ljusgrått, nästan vitt till färgen. Det består till stor del av skal från i havsytan levande foraminiferer av släktet Globigerina, ett sediment som man brukar finna i fria oceanen mellan djupen 2 000 och 4 500 m. Av denna lagerföljd att döma skulle Romanche-djupets botten — — — av det allra understa skiktet att döma ha legat 2 000 till 4 000 m under havsytan motsvarande den normala nivån för globigerinslam. Därtill förråda de mellanliggande trenne skiktens halt av grövre och finare sand, att platsen i fråga vid tiden för bottenens högsta läge bör ha befunnit sig ganska nära någon kust där floder mynnat som transporterade sediment av ungefär kongoflodslammets typ ut i havet. För närvarande är avståndet till närmaste fastland, den afrikanska kontinenten alltför stort för sådan transport. Romanchedjupsprovet är ett av de mer påtagliga bevis oceanografin funnit för nivåändringar i Atlantens

centrala del". Det var alltså Hans Pettersson som gav detta bevis på att *även* på Atlantens största djup finns tydliga tecken på att oceanerna i sen kvartär tid legat 3—5 000 m under den nuvarande nivån. Vi kommer säkert inte långt ifrån sanningen om vi antar att de fem skikten avlagrats under fem tidsåldrar av vilka vi nu lever i den femte. Det grå kalkrika skiktet är i så fall utfällt i det mycket produktiva tertiära klimatet med dess kraftiga havsströmmar och därjer tre interglacialer efter Günz, Mündel och Riss. Slutligen efter Würm följer den postglaciala röda leran, vars 13 cm alltså bara får 4 000 år på sig (enligt Lamontforskarna 3 000).

I "Forntidens Teknik" skriver Henry Kjellson på sid 6—7 "Med kol ¹⁴-metoden har man undersökt trädstammar, som vräktes omkull av ismassorna under den sista istiden i Nordamerika. Bestämningen visade att träden vräktes omkull för 12 000 år sedan d v s omkring 10 000 f Kr. Som följd av denna åldersbestämning blev man tvungen revidera uppfattningen om den amerikanska istiden. Tidigare hade man bedömt att den inträffat för ca 20 000 år sedan. Man fick nu rätta till en feldatering eller felbedömning på 8 000 år. Då den amerikanska istiden konstaterats vara samtidigt med den europeiska, torde väl tidpunkten även för den böra revideras. Visserligen har man där relativt säkra tidsbestämningar i den de Geerska lervarvsbestämningen. Det finns dock i den de Geerska kronologin en period på 6—7 000 år som är baserad på uppskattningar.

Kjellsons istidsuppgift 12 000 år passar ju bra med tre interglacialer

före Noa som vi har ganska väl daterad till 4 300. Tre gånger 2 500 (2 485) ger oss $7\,500 + 4\,300 = 11\,800$ och det är ju rätt nära 12 000.

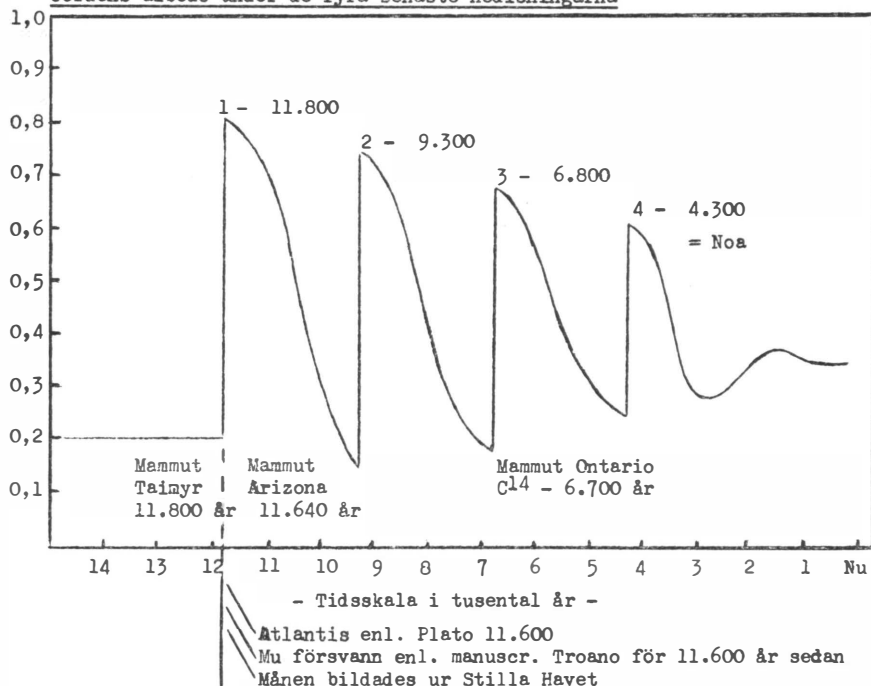
Den kända tidskriften The American Journal of Science som publiceras vid Yale universitetet har nu i sex år gett ut samlingshäften över det gångna årets C¹⁴-bestämningar. I dessa häften sökte jag daterade fynd av mammut. Man vet ju med ganska stor säkerhet att de dog ut under de kvartära nedisningarna och det är ju högst sannolikt att om de katastrofala klimatförsämringarna verkligen förekommit som ovan så bestämt påstås så borde ju dessa katastrofer ha dödat åtminstone några av de mammutar man daterat.

Jag hittade totalt 8 st dateringar av mammutfynd. Tre av dem faller inom min katastrofperiod och fem bildar en tidigare period som skiljs från den yngre perioden av en helt fyndfri period på 20 000 år.

Låt oss börja med det yngsta fyndet. Det är ett skelett som man funnit i Kanada på Ferguson Farm i Ontario. Det har daterats till $6\,450 \pm 250$. Tar vi maximalvärdet kommer vi till 6 700. $Noa = 4\,300 + 2\,500 = 6\,800$. Mammuten har tydligen klarat sig ett litet stycke in i Riss. Felet är mindre än 1,5 %.

Den näst äldsta mammuten är också från Nordamerika. Den har hittats i Lehner Mammoth Site i Arizona där man även funnit ben av bison, häst och tapir. Gytta intill en mammutskalle har daterats till $11\,500 \pm 140$. Maximalvärdet ger oss 11 640 eller ca 160 år efter året för Günz enligt de grekiska etc källorna. Nu

Jordens albedo under de fyra senaste nedisningarna

ligger Arizona så långt i söder så det vore närmast orimligt om isen skulle ha nått så långt utan en viss fördröjning från katastrofåret. Värdet ligger 1,8 % från idealvärdet — en träffsäkerhet som varken grekerna eller kol¹⁴ behöver skämmas för.

Nästa mammut är från Taimyr i Sibirien. Den har bevisligen levat i ett ganska varmt klimat. Kol¹⁴-dateringen ger värdet $11\,800 \pm 250$ d v s en klar fullträff.

Taimyrfyndet är också i ett annat avseende en fullträff för den nya uppfattningen. Mammuten i fråga levde nämligen i ett varmt klimat för ca 12 000 år sedan på ishavskusten. Enligt all geologisk expertis låg det

då ett ca 2 000 m tjockt istäcke på den kusten! Fyndet visar alltså både att det bestyrker den nya teorin och att det motsäger den äldre uppfattningen.

Nå hur är det då med de äldre fynden. De är samtliga från Sibirien bortom Taimyr. De frös inne för 32—40 000 år sedan och har först nu smält fram. Hela mellantiden måste vi alltså ha haft kallare än nu och kallare än innan de frös inne. Tiden 32—40 000 bör alltså ha utgjort inledningen till en måttlig försämring som dock inte drabbade området från Taimyr och västerut. Granskar vi kartan är det tydligt att eftersom Golfströmmen i sentertiär tid var

mycket kraftigare än nu bör dess sista utlöpare ha nått ända fram till Taimyrhalvön! På den tiden rådde ständiga vindar från norr i detta område. Medan mammutar frös inne *bortom* Taimyr bör de ha kunnat trivas bra i den varmfuktiga luften på och hitom halvön. Dock inte längre än till den stora katastrofen då det ju var klippt. De äldre mammutarna är följande.

Mokovaja	mammuten	32 500
Lena	”	33 000
Gyda	”	33 500
Sanga Jurjak	”	39 000
Beresovska	”	39 000

Samtliga mätningar bör drygas ut 3 % enligt de nyaste rönen om kol¹⁴-isotopens halveringstid.

Enligt den geologiska expertisen började Würm för 60 000 à 120 000 år sedan och pågick till för ca 7 000 år sedan. Under den tiden skall alltså en tjock landis ha täckt norra Sibirien där man gjort de fem mammutfynden. Den uppfattningen motbevisas av dessa fynd.

I "Kulturer före istiden" redovisar jag en hel del andra skäl som talar för att kvartärtiden blott varat ca 12 000 år.

Ivan Troëng:

KULTURER FÖRE ISTIDEN

För omkring 12 000 år sedan råkade en av småplanetera komma in i Jordens bana på ett sådant sätt att Jorden upphanns och fick en skrämma. Kosmiskt sett var det en helt svag stöt, men den satte igång en av de största katastrofer som drabbat Jorden. Den orsakade nämligen att hela den del av jordskorpan som täckte nuvarande Stilla Havsbäckenet slets loss och slungades ut i rymden där den bildade vår måne. — De senaste tio årens forskningsresultat gör det möjligt att öka människans historiska perspektiv från ca 5 000 år till åtminstone 50 000 år och beträffande enstaka uppgifter ända till 200 000 år, säger författaren.

Erhålles mot postförskott från författaren, adr.: Gyllenstjernas väg 11 A, Karlskrona.

Häftad kr. 16:— + porto.

MED SPETSAD

PENNA!

Under denna rubrik inför vi insändare, debattinlägg mm som kan vara av allmänt intresse. Vi hoppas få till stånd en livaktig brevpalt, och hälsar alla välkomna med inlägg.

Såsom ett fritt forum står brevpalten öppen för olika åsiktsriktningar, även om dessa inte återspeglar redaktionens åsikter.

Svar till Ivan Troëng

Trots upprepade genomläsningar av min insändare "Svar till Affectator" i Orion nr 3 har jag inte kunnat finna ett enda ställe där jag använt ordet "slump". Dock blev just "slumpen" ett viktigt tillhygge i Ivan Troëngs svar till mig. Nå, det är ju inte första gången någon i en debatt — när de egna sakliga argumenten är i magraste laget — söker pådyvla en meningsmotståndare påståenden som han inte givit uttryck för, om man därmed tror sig få bekvämare angreppspunkter. Värre "ortodox" är jag inte än att jag föreställer mig att flera faktorer än variation och selektion — är det den som Troëng översätter med "slump"? — har varit och är verksamma vid livets uppkomst och utveckling på jorden. Att också jag kan tänka mig något bakom lagbundenheten torde väl för övrigt framgå av sista stycket i min föregående insändare. Om Troëng för sin del finner lagbundenhet och utveckling oförenliga må väl vara hans ensak. Inte heller jag tror blint på vilka uppgifter som helst för att de kommer från vetenskapsmän, men jag brukar godtaga sådana "sanningar" som arbetshypoteser tills mera övertygande alternativ presenteras. Det var för resten Affectator som återopade "Vetenskapen säger..." och jag svarade på samma språk.

Ivan Troëngs liknelse om "bilar på min bakgård" träffade dåligt och slinter här tillbaka likt en annan bumerang: På samma sätt som en bil utgör slutprodukten av en lång serie olika arbetstempon med skilda material givetvis efter ritningar, så tänker jag mig också människan som resultatet av en lång utvecklingsserie. För Troëng däremot tycks det räcka med en "tanke och dess verkstäl-

lighet" för att människan skall stå där fix och färdig i all sin prydno! Utan tveivel en mycket enkel "teori", men någon anknytning från denna till något man kan kalla vetenskap kan jag svårigen finna.

Ivan Troëngs kategoriska påstående att kvartärtiden började för blott ca 11.800 år sedan finner jag högst otillfredsställande styrkt. "Om alla fynd av javamänniskor och neanderthalare etc. är yngre än 11.800 år..." skriver han. Var det inte lakonierna, som under en strid med andra vapen än dem som brukas i denna spalt svarade: "Om!?" Den dag otvetydiga bevis framlägges för att alla dylika fynd stammar från denna sena tid, t. ex. genom dateringar med C¹⁴, kommer jag givetvis att böja mig i stoftet inför denna teori.

Som ansvariga för utplånandet av spåren efter förmodade tidigare högkulturer anger Ivan Troëng istiderna. Detta finner jag fullt plausibelt dock endast i trakter där nedisningen eller av sådana betingade översvämningar ägt rum. Lämnningar efter primitiva stenålderskulturer lär dock ha bevarats från kvartära interglacialer. Ivan Troëng citerar gamla indiska skrifter enligt vilka tre slags flygande farkoster, däribland en för flygning i planetrymden var i bruk för 8.000 år sedan. Om nu denna högt utvecklade teknik dränktes i en "syndafloed" t. ex. från en hastigt nedsmältande ismassa uppe i Himalaya, så blev turligt nog skrifter ändå bevarade så att Troëng kunnat ta del av dem.

I syfte att glädja Ivan Troëng vill jag här påminna om några ungefär lika trovärdiga vittnesbörd om flygande människor även från något senare kulturkret-

sar. Enligt samma slags bevisföring var utan tvivel också Elia en astronaut, liksom Ikaros. Ja, från ännu senare tider berättar Tusen och en natt inte blott om flygande trollhästar, utan t o m om stora palats, som förflyttades från land till land. Tydligen är den moderna flygtekniken ohjälpligt på efterkälken. För att så effektivt ha kunnat sopa igen spåren efter denna högt uppdrivna flygkonst skulle i så fall en istid ha drabbat Orienten så sent som under den historiska medeltiden. Allt sådant har väl vetenskapsmännen förtigt för att det var allt-

för komprometterande för deras teorier! Med dylika belägg från våra förfäders sagor kan snart sagt vad som helst bevisas. Eftersom den "bakomliggande tanken" ordnar allt, är väl all forskning därmed överflödig. Intet ont i att fader nas livliga fantasi nedärvt till våra dagar. Dock bör man förbehålla sig rätten att bedöma vad som verkar att vara fantasi och vad som kan ha verklighetsunderlag.

*Elis Dahlgren
Vikmanshyttan*

"Tekniken - på gott och ont"

Inom s. k. esoteriska kretsar finns tyvärr en utbredd tendens att känna sig förmer än andra därför att man har börjat "tänka" och alltså se ned på den stora hopen "ovetande" som bara ser på TV och läser Expressen. Man anar detta, även om det inte sägs klart ut, i inlägget "Tekniken på gott och ont" i Orion nr 4. "Människan är låg, står på ett lågt plan, är barbarisk, slö, icketänkande, maktlysten och rent dum, och det finns tydligen inget vi kan göra åt det." Vilka "vi"? Eftersom författaren till det citerade själv torde vara människa, måste uttalandet rimligen också gälla honom själv. Men man skulle med lika stor rätt kunna säga: "Människan är utvecklad, står på ett högt plan, är human, vaken, tänkande, självuppoftande och rent klok" — ty många sådana människor finns ju också, och det blir alltså endast fråga om med vilka förutfattade meningar man vill betrakta den stackars mänskligheten. Naturligtvis är vi alla låga o s v ibland och i vissa avseenden, och somliga är det oftare och på fler områden än andra. Men det berättigar oss inte att göra så ensidiga uttalanden om "människan", och är knappast heller tillräcklig grund för den massiva pessimism och fullständiga kapitulation som framträder i inläggets sista del. Vad författaren glömmar, är att det också finns starka krafter som verkar i rakt motsatt riktning, som bl. a. har lett till ett allt mer spritt medvetande om att någonting är galet och att någonting måste göras.

Men vad? Som enskilda har vi inte stor möjlighet att påverka den storpolitiska och tekniska utvecklingen. Men vi har alltid möjligheten att vidga vårt eget medvetande om på vilka områden vi själva är låga o s v. Genom ett medvetet arbete med de låga o s v sidorna i vår egen mentalitet kan vi göra oss till bättre redskap för "den livgivande principen" inom vårt personliga myndighetsområde, d v s det område där vi har något inflytande på händelserna. Sedan kan det ju tänkas att det i universum finns starkare krafter än "människan", som kan se till att utvecklingen i stort inte tillåts gå hur långt som helst åt "fel" håll. Vad vi upplever just nu kanske är just "födslovåndorna" inför en ny tid, de mörka krafternas sista rasande kamp innan de är slutgiltigt besegrade. Det finns också tecken som tyder på det! Men genom att inte på förhand ge slaget förlorat utan efter bästa förmåga sprida glädje och värme bland medmänniskor och andra levande väsen inom vårt personliga myndighetsområde kan vi i varje fall ge största möjliga bidrag till skapelsen av den framtidens värld, som skildras av t. ex. Bertrand Russel i "Idéer som gagnat mänskligheten" (Filosofi för lekmän, kap. VIII, Natur o Kultur) och Martinus i "Ett världsrrike under skapelse" (Livets Bok, kap. IV, Martinus Institut, Köpenhamn). Ty "bättre än att förbanna mörkret är att tända ett ljus, om än aldrig så litet"!

N O J

Tänkvärda ord

"Genom forskning, begrundan och osjälvisk men okuvlig pliktuppfyllelse skall du nå den ståndpunkt, att du kan bli en hjälpare och vägledare för dina bröder. Men vad som är pliktuppfyllelse för genomsnittsmänniskan vore understundom pliktför-gätenhet av dig. Du måste själv avgöra detta, ty endast därigenom lär du bruka ditt omdöme. Växer du ej själv i höjden, kan du ej lära andra växa...

... En allt för stor godtrogenhet eller blind auktoritetstro kan vara lika farlig som ett för långt drivet tvivel; båda är hinderliga för att komma till sanningens kunskap. Från den vulgära tron till den självständigt tillkämpade livsåskådningen måste man gå fram över tvivel och misstag, halvsanningar och vantro...

... Varför jag ej går ut bland jordemänniskorna, frågar du, lilla barn. Därför att det vore missbrukat kraft, missbrukat tid. Våldigare uppdrag väntar mig. Men *dig* åligger att fullgöra *din* plikt. Du menar att jag genom tecken och under skulle kunna

omvända folken en masse, men vad gagn skulle det medföra? Det är ej den slags rekryter vi söka. Det är ej den tro vi vilja utså. Vi ha behov av kraftcentra och ej av vindflöjlar. Större krav ställas på karaktär, intelligens, kallblodighet och allkärlek i de högre medvetenhetsregionerna än att vi kunde rekrytera genom att locka svaga hjärnor med hocus pocus... Endast ett frö anförtro vi åt den beredda såbädden — endast ett frö, sedan måste individen själv genom liv och forskning få det att skjuta rot, stam och blad... Men de, som skall utväljas att bli våra medarbetare, ställas på hårda prov; vi måste gallra strängt för att icke draga upp en artificiell stam, som genom fall komme att öka svartmager-nas skara. Alla ha icke nått den höjd, att de bli ställda på dessa prov. Rättigheten att antagas som aspirant till mästaregrad förvärfvas först efter otaliga jordeliv i troget arbete för mänsklighetens frigörelse från dju-ret."

Mästaren T.

Själén rymmer allt; den, som känner sin själ, känner allting; den, som är ovetande om sin själ, är ovetande om allting.

Sokrates

Med osanning kan man komma tvärs igenom världen, men inte tillbaka.

Dostojevskij

Det räcker inte med att vara klok. Man måste vara så klok, att man undviker att vara klok.

André Maurios

Penningen blir en tjänare om man kan bruka den rätt men en härskare om man inte kan.

Horatius

Från en död om liv

**Realistisk-
poetisk
dikt
av
Per
Ragnar**

PER RAGNAR, 24, förstaårsengagerad skådespelare vid Dramaten, Stockholm, pedagog vid Nybodaskolan, Solna, i ämnet dramatik. Har bl a skrivit två av radioteatern framförda pjäser, en bok om staden Karlshamn jämte en mängd publicerade noveller, dikter och debattartiklar. Främsta inspirationskälla: Martinus kosmologi (se särskild artikel i detta nr).

Det är nu tre månader sedan du blev
ensam

Du bär ännu svarta kläder

Din sömn är orolig, du vaknar och
gråter

Du frågar ditt varför

Du vet att jag är borta, död

Men undran finns där

Är allt nu tomhet, minnen, slut

Eller finns det ett bortom

Kan det finnas en himmel

Är din man på en plats som du inte
kan se

Men så minns du kistan, skovlarna
mull

Du hör orden om avsked, minns vän-
nernas gråt

Och tårarna kommer, du får svårt att
andas

★

I natt min vän är jag åter hos dig

Jag skall smeka din kind

Du skall sova så lugnt

För så stor är din kärlek

Så stor din förtvivlan

Att jag fått lov att berätta

Om det vi kallar död

Jag vill forma orden

Så enkelt som möjligt

Att inget skall skrämma

Så att du skall förstå

När du vaknar i morgon

Är inom dig en visshet

Det finns inget slut

Allt är liv, är liv

★

Ni satt vid min bädd i det lilla rum-
met

Ni bad till vår kyrkas Gud

Ni mindes prästord om himmel och
helvete

De gav tröst, de gav oro

Ni grät mor och du

Du förbannade bilen som i mörkret
körde på mig

Mor talade om outgrundliga vägar

Min kropp skälvde

Den var som i dunkel kamp

★

Det ni såg var två vänners adjö
Det var skilsmässan mellan kropp
och själ
Det var ett farväl mellan muskel-
system och rörelse
Det var nervernas avsked från sin-
nesförnimmelserna
Kärlsystemets försök att hålla kvar
livselementet
Hjärnans upplösning av sin gemen-
skap med förståndsprincipen

★

Min kropp låg lik
Då kring mitt huvud det uppstod en
dimma
Så fin, så svag, så lysande
Lilla hjärnan och den stora utbredde
sina innersta delar
Deras säregna galvaniska funktioner
upphörde
De laddades med livsmagnetismen,
elektricitet
Den genomträngde de underordnade
systemen och byggnadsdelarna
Plötsligt var alltså hjärnan mer härs-
kare än någonsin
Över kroppens ringare delar

★

Dödsprocessen har börjat
Hjärnan drar till sig allt som be-
tingat liv
Rörelse och förnimmelse
Det förs till talrika olika underav-
delningar

Huvudet lyser intensivt
Organens ytterpunkter mörknar,
kallnar
Hjärnan ljusnar, glöder

★

När detta skedde sov du
Efter min bortgång förebrådde du
dig
Om och om igen
För att du föll i sömn
Jag svek vår sista stund tillsammans
sa du
Ack nej, min vän
Dina ögon hade ändå intet sett
Du var närmare mig i din slummer

★

Det tycks ett under
I den mjuka dimkretsen från och
kring mitt huvud
Skapas nu ett annat huvud
Blir till klarhet täthet och fantastiskt
ljus
Och där dimman förut var
Byggs nu upp en andlig kropp
Hals och skuldror, bröst
En ljusgestalt tar form, blir till
Av urgrundsstoffet är hon skapad
Befriad är hon från det som tyngde
Under vandringen på Jorden
Smärta, sjukdom, ångest, ålder
Det är ett under
Det är verklighet

Ett verk av Honom som är livet
Och i vilken allt är liv

★

En skälvnng i min kropp
Ditt skri
Så är det slut, förbi
Just då reste sig min ande: Jag
Stod upp rakt över min fysiska
kropp
Ännu hölls vi samman av en ström
Livselektriciteten
Och lyssna noga nu och hör:
Den strömmen är som navelsträngen
När navelsträngen brister föds ett
barn till Jorden
När strömmen bryts emellan lik och
ande
När silvertråden brister
Föds en jordevarelse till en andlig
värld

★

Din gråt var stor
Fjärran kunskapen om den gudomli-
ga vishet
Som nu lät livselektriska element
Återvända till kroppen
Fördela sig och förhindra
Likets ögonblickliga upplösning

★

Så stod jag nu i den gestalt jag hade
Innan bilen deformerade min kropp

Kanske rentav yngre
Lik den man du tog till make
Sakta började jag andas in
De finaste av atmosfärens delar
Det var litet konstigt först
Med detta nya fluidum
Men strax kändes allt så varmt
I detta andliga element

★

Det var sommar ute den dag jag dog
Det var mot sommar jag gick
När min strålkropp lämnade sin plats
ovan liket
Passerade dörrarna och trädde ut i
atmosfären
Två vänliga väsen mötte mig
Snett upp steg vi genom vårt klots-
eteriska hölje
Jag gick så lätt som den dag du sa ja

★

Jag förnimmer din oro
Om detta jag sagt är sant
Och innerst inne känner du det
Är då jag fortfarande jag
Ja, jag är jag
Är densamma som var i min jordiska
kropp
Elektriciteten förblir då glödlampan
brister
Personligheten är höjd över multnan-
dets lag

★

Jag vilar bland vänner en sommardag
Sträcker jag ut min hand når jag dig
som nu
Du sover så lugnt
Jag smeker din kind

★

Om jag kunnat nå dig, älskade
Där du stod vid min grav
Svartklädd, blek
Fylld av förtvivlan och skräck
Men jag vandrade då
Fick inte se mig om
Först skulle jag hit
Jag vet, min älskling
Du har många svåra steg att gå
Men tyng dem ej med sorg
När en kropp dör på jorden
Föds en själ i himlen
Inte gråter man vid ett barns an-
komst

★

Vi går inte längre i samma klass
Jag har sommarlov
Om jag skall gå om eller flyttas upp
Vet jag ännu inte
Men vi går fortfarande och för alltid
I samma livets skola
Vi har många raster att mötas på
Som nu i sömnen
Sen finns det längre raster
Rastställen mellan livet
Allt är rörelse och vila
Födelse och död
Orsak och verkan
Sådd och skörd
Tills den dag vi alla, alla
Blott kan så och skörda kärlek

★

Det har varit grått en längre tid
Om en stund går solen upp
Bringar bud om ljusets återkomst
Godnatt min älskade och godmorgon

Christer Törne:

Sursum Corda

Meditationer. Introspektiva dikter. Livsåskådning och mystik i lyrisk form. Kr. 9:— i bokhandeln.

Harriers Förlag.

Anna-Lisa Helle:

NIO ARTIKLAR FÖR DEN SÖKANDE NUTIDSMÄNNISKAN

"Är Du tvivlande, osäker, rotlös? Då får Du förgäves söka efter en mera angelägen skrift än denna. En säker Vägvisare på den av människor mörklagda Vägen!"

E N

Erhålles mot postförskott direkt från författarinnan, adr.: Glas-målarvägen 8, Enskede.

Häfte kr 7:50 + porto.

BYGG UPP ER HÄLSA

PÅ KURHOTELLET

VITA NOVA

MÖLLE

KURHOTELLET VID ÖRESUND OCH KONTINENTEN
MED SVENSKT RIVIERALÄGE

FÖR SUND LIVSFÖRING OCH BIOLOGISKA METODER
ÖPPET HELA ÅRET

DIREKTION:
Dr LARS-ERIK ESSÉN

RUMSBESTÄLLNING:
HÄLSINGBORG 042/473 00

Till våra ärade läsare!

Vi är glada och tacksamma över det förtroende och intresse som visats oss hittills under vårt första verksamhetsår — genom det stadigt ökande antal som läser och uppskattar ORION. Men vi tror att det också finns många läsintresserade som ännu inte har hört talas om ORION, eller som kanske bara har hört tidskriften omnämnas, utan att närmare fått ta del av dess innehåll. Och till Er som redan är prenumeranter vill vi vädja: Om Ni i Er bekantskapskrets känner någon som verkligen är intresserad av den nya tidens utveckling — tala om det för oss genom att skriva hans eller hennes namn och adress på nedanstående talong, så sänder vi ett provnummer omgående.

Vänd!

JA -

sänd utan kostnad eller förbindelse ett provex. av ORION nr till adress nedan. (Ange om ORION nr 1, 2, 3 el. 4 önskas)

Jag önskar prenumerera på ORION fr.o.m. nr 1965

☐ t.o.m. årets slut / ☐ och ett år framåt. (Kryssa för önskat alternativ). Pren-avgiften kr. (2:- pr nr) inbetalas på postgirokonto 63 22 54.

Namn

Adress

Postadress

Till Er som kanske med detta nummer läser ORION för första gången, vill vi rekommendera: prenumerera på ORION — och följ med i en ny tidsålders utveckling! Ni behöver bara fylla i nedanstående talong — tala om från vilket nummer Ni önskar att prenumerationen ska gälla, eller, om provnummer önskas, ange vilket nr. Vi sänder Er ORION omgående tillsammans med inbetalningskort.

Genom att medverka till ett vidgat läsarunderlag hjälper ni till att göra ORION mera känd, spridd och ger oss större resurser att göra tidningen ännu mera läsvärd!

Klipp ut rutan här nedan, frankera med ett 40-öres frimärke och lägg talongen i brevlådan, — eller, om ni inte vill klippa ut halva sidan, gör rekvisitionen pr brev!

Porto
40
öre

Tidskriften ORION
MALMÖ INTERPLANETARISKA SÄLLSKAP
Fack 2012
MALMÖ 2

MALMÖ INTERPLANETARISKA SÄLLSKAP

Fack 2012 - Malmö 2